

Co jsme prožili při misijní službě na estonském ostrově Saaremaa v létě 2009

Toník a Světluška Kratochvílovi, KS Ostrava

Naší hlavní službou byla modlitební podpora a ochrana misijního německého týmu. Tuto část můžeme hodnotit jen podle toho, co přinesla nám. Nám přinesla čas v Boží blízkosti, otevřenost na Boží zjevení a trvale jsme prožívali Boží potvrzení do této služby. Co přinesla německému týmu, ať zhodnotí oni, pro úplnost dodávám, že nás ujišťovali o pocitu bezpečí a volnosti pro svoji službu, které přicházely z naší služby. Zúčastnili jsme se všech evangelizačních dnů, stáli jsme tak trochu v pozadí a měli jsme proto čas na rozhovory s Estonci. Bylo to sice trochu ztíženo jazykovou bariérou, ale ta byla o mnoho nižší, než jsme se obávali. Většina starších lidí uměla rusky a to spolu s trochou angličtiny nám stačilo, abychom se dostali k srdci lidí a oni do srdce našeho.

Už první neděli, kdy jsme byli na bohoslužbě v metodistickém kostele v obci Reeküla, jsme se seznámili s několika lidmi, které jsme pak ještě několikrát viděli – a s každým setkáním rostla naše vzájemná důvěra a láska. Bylo výborné, že jsme se mohli setkat vícekrát. Každé setkání je požehnané, ale to první je většinou jako když se mihne meteorit – zasvítí a je pryč, pro vztah to nestačí. Některé známe jménem – Bruno, Udo, Liivi s manželem, jiné jen pod přezdívkou, kterou jsme jim dali – obrácený alkoholik, šedivý bratr, obrácený kytarista, paní v zeleném šátku a další. Chvála Bohu jsou to konkrétní lidé, nahlédli jsme do jejich života a jim jsme dali nahlédnout do našeho života.

Rád bych teď popsal několik příhod, které jsou součástí naší služby a dokreslují ji „lidským rozměrem“.

Jedno dopoledne ještě před hlavními evangelizacemi jsem v lese za kempem prožil tuto příhodu. Odbočil jsem z hlavní cesty a v porostu byly vidět keříky lesních jahod, vypadaly jako plné plodů. Ale byly to jen do červena zbarvené listy a jen sem tam malá seschlá jahůdka. Kousek dál pak jsem našel jednu velkou, zralou, krásně vybarvenou a hned vedle květ, jediný, co jsem při té vycházce uviděl. Zastavil jsem se a ptal se Boha, co mi tím chce říci, ale nic mi nepřišlo. Tak jsem si řekl, že třeba tam mohou být ještě jiné velké jahody, sklonil jsem se až k zemi a hledal a našel. Po jedné a dost daleko od sebe. A Bůh mi dal i výklad – sehní se ke každému člověku, hledej, co potřebuje a dej mu to a z květů pak mohou být krásné plody. Drželi jsme se toho, hledali a nacházeli jsme příležitost mluvit s jednotlivými lidmi a povzbuzovat je, milovat je a dát jim to znát.

Při evangelizaci v obci Kõljala jsme se podruhé setkali s Brunem a jeho rodinou, s Udem a dalšími lidmi. Bruno mi tam vypravoval, jak díky Bohu unikl vězení na Sibiři (to byla jistá smrt), kam měl být deportován proto, že u něj při základní vojenské službě našli Bibli. Popisoval mi svůj život, ale nezabýval se nejvíc svými strastmi, ale tím, co pro něj Bůh udělal a děkoval Bohu za svoji záchranu a prosil za církev na Saaremě.

Udo si zase liboval, že chvály a evangelizační řeč byly dost nahlas na to, aby vše slyšeli i sousedé, kteří nepřišli, ale bydlí kousek od místa, kde evangelizace byla. Doslova řekl: „Nezáleží na tom, že oni nepřišli na výzvu, ale že slyšeli a já prosím Boha, aby to v nich vyrostlo.“

Na tomto místě zaznělo i naše svědectví o obrácení se k Pánu Bohu, a mnoho zdejších lidí nám přišlo říci, že je to povzbudilo nebo přivedlo k děkování Bohu nebo jim to dalo naději, že uvěří někdo z jejich rodiny.

Při první evangelizaci v Kuressaare na Kauba 5 jsme se Světluškou před zahájením programu byli na ulicích v okolí, rozdávali jsme letáčky s programem a zvali lidi na evangelizaci. Byla to radostná práce sama o sobě a zažil jsem při ní tuto příhodu. Po chodníku vedla kolo starší paní v zeleném šátku. Nabídl jsem jí pozvánku, ona si ji vzala, přečetla a zřejmě se mi (estonsky) snažila vysvětlit, že nemá čas. Nerozuměli jsme si, usmál jsem se na ni a šla dál. Přejela o několik kroků vchod na náměstíčko, kde byla evangelizace, zastavila se, obrátila se a zůstala. Při výzvě, kdo chce přijmout Ježíše do svého života, šla dopředu a udělala to. Při této evan-

gelizaci opět zaznělo naše svědectví o našem obrácení a po skončení evangelizace nám paní v zeleném šátku skrze tlumočnicki děkovala za to, že svědectví jí dalo odvahu jít na výzvu dopředu. S touto paní jsme se ještě dvakrát viděli a je jedním z těch lidí, u nichž zůstal kus našeho srdce.

Ten den po evangelizaci jsme byli pozváni na „chválicí skupinku“. Pozvala nás tam sestra Liivi, bylo tam kolem dvaceti lidí z různých církví. Tam jsme měli příležitost znovu mluvit s dalšími lidmi, které jsme předtím někde viděli a seznámili se s nimi. Jeden z nich byl „šedivý bratr“, starý pán z metodistického sboru. Vyprávěl mi o svém životě, ptal se mně na různé věci z mého života a když se dozvěděl, že jsem už důchodce, tak si povzdechl: „V našem sboru jsme všichni důchodci. Ale můžeme si za to sami, protože jsme nikomu neříkali o Ježíši, ani svým dětem ne.“ Děkoval Bohu, že přišli lidé z jiné země o Ježíši mluvit a prolomili tu hráz mlčení. Další byl „obrácený alkoholik“. Chválil Pána Boha s velikou horlivostí, vyprávěl tam svůj příběh, také to, jak splácí dluhy ze starého života a děkoval Bohu, že ho zachránil. Byl velmi vděčný za evangelizační službu, Světlušce přinesl růži jako poděkování za naše svědectví, o kterém říkal, že ho velmi povzbudilo.

Na chválicí skupince byl i člověk, který na první pohled vypadal nejistě. A za chvíli se ukázalo proč. Byl tam totiž poprvé a byl nevěřící. Na skupinku ho pozvala jedna z přítomných sester. On přišel do jejího krámků něco koupit, měl sebou kytaru a sestra se ho zeptala, jestli na kytaru hraje nebo ji jen tak nosí. On řekl že hraje a tak ho pozvala na chválicí skupinku, že tam může hrát. On přišel a když zjistil, kde je, tak byl překvapený. Ale po nějaké době začal hrát, pak začal zpívat ze zpěvníku a na konci večera se obrátil – přijal Ježíše jako pána svého života! (V neděli byl pak přijat za člena metodistického sboru).

Sama chválicí skupinka je úžasná. Těm, co tam přicházejí, jde pouze o to, aby chválili Boha. Nelámou si hlavu formou chvály, přinášejí jednoduchá svědectví, vyznávají svou lásku k Bohu bubnováním, zpěvem, modlitbou, vše v úplné svobodě, ale také v úplném pořádku a pokoře. Sestra Liivi, která skupinku vede, je člověk vydaný Ježíši Kristu. S ní jsme zažili čas v blízkosti Boha, viděli jsme požehnání, které jí, jejímu manželovi a rodině Bůh dává. Na Saaremě je nouze o práci, ale Liivi s manželem mají farmu, kde pěstují v bio kvalitě ovce a kozy na maso a chovají včely na med. Daří se jim a dávají práci dalším pěti křesťanům – to je na Saaremě zázrak!

S mnoha lidmi jsme si vyměnili adresy, budeme posílat fotografie a čekáme, jak tyto vztahy na dálku Bůh dále povede, každopádně kus našeho srdce zůstal na Saaremě.

Ještě jednu příhodu už z domova. Ve čtvrtek jsme se z Estonska vrátili a hned v neděli jsme o své službě povídali v misijní skupině našeho sboru ve Frenštátě pod Radhoštěm a v našem sboru. Lidí se naše vyprávění dotýkalo a pastor misijní skupiny nám naprosto vážně řekl: „Vy se tam kvůli těm lidem musíte vrátit!“

No a my jsme připraveni se na Saaremu vrátit, když nás tam Bůh zase povede.

Náš dík patří celému německému týmu, Udo Knöfelovi, který stál v jeho čele, Walterovi Heidenreichovi, který vedl lidi k Ježíši Kristu. Všichni byli na svém místě pokorných Božích služebníků a my jsme velmi vděční, že jsme mohli být při tom a pomoci při celém díle. Zvláště děkujeme Pavlovi Neústupnému a jeho ženě Irene. Starali se o nás jako o vlastní.

S láskou Toník a Světluška